

Селма Лагерльоф

Чудното
пътешествие на
Хилс
Холгерсон

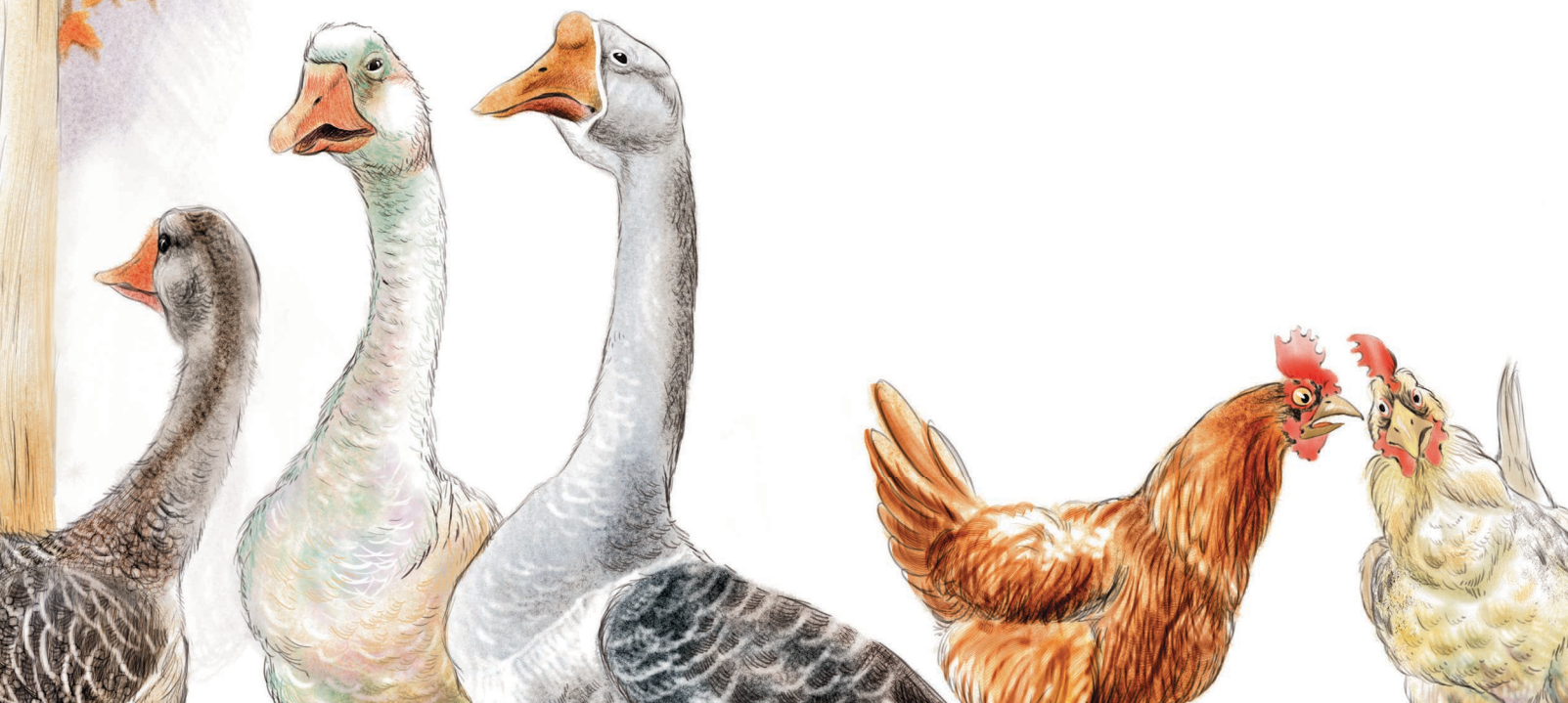

Горското джудже

Преди много, много години в едно шведско селце живеело момче на име Нилс Холгерсон. На пръв поглед то по нищо не се отличавало от повечето момчета наоколо – кльощаво, дълг-нещо, със светла коса. Толкова светла, че сякаш била избеляла от слънцето. По нрав Нилс бил немирник, пакостник и мързеливец – дай му да спи, да лудува и да прави бели. В училище му било скучно – предпочитал да зяпа през прозореца и да брой гарваните по дърветата. В гората търсел птичи гнезда, за да ги разваля. У дома гонел кокошките и гъските по двора, тормозел кравите или дърпал котарака за опашката – истински калпазанин!

Едно рано неделно утро майка му и баща му тръгнали за съседното село на църква.

– Синко, гледай да не правиш бели, докато ни няма – рекла майката, взела една книжка от полицата на стената, разтвори я и я сложила на масата пред него. – По-добре почети нещо.

Нилс си помислил: „По-добре да съм почетял! Как ли пък не! Къде-къде по-интересно ще ми е да поиграя на двора, а като ми стане скучно, да си поспя“.

Ала бащата, който сякаш прозрял какво си мисли синът му, казал строго:

– Като се върнем, ще проверя дали си чел, или не. Ще ми разкажеш какво си научил.

Колкото и да не му се искало, Нилс седнал край масата и забил поглед в книжката. „Ама че досада! Щом е така, ще трябва да се чете“ – рекъл си той и въздъхнал.

Родителите му били добри хора – благопристойни и трудолюбиви, и му желаели доброто, ала той нехаел. Щом вратата хлопнала зад тях, Нилс вперил поглед в прозореца.

Навън пролетта настъпвала. В края на март все още не се било раззеленило, но долчинките и канавките били пълни с вода от стопилия се сняг, чувал се веселият ромон на ручейчета, по околните ливади вече цъфтели лютичета, а буковата гора в далечината се откроявала – кафява и гъста. Кокошките

се разхождали важно-важно из двора, кравите в обора мучали и гъските се плацикали в многобройните мътни локви, докато врабчетата подскачали и чирикали под самия прозорец.

Нилс отново въздъхнал и се втренчил в разтворената книжка. Започнал да чете, но едва бил прочел няколко думи, когато дочул шумолене зад гърба си. Вдигнал бавно глава. На перваза, точно срещу него, имало неголямо огледало, в което се отразявала цялата стая. Без да мига, той започнал внимателно да следи какво става зад него. Вгледал се в шкафа, в полиците на стената... в големия дъбов сандък, обкован с железни ленти. Вътре майка му държала красиви стари дрехи и вещи – спомени, останали още от майката на нейната майка. Забелязал, че е отворен. Сторило му се странно, защото само тя го отваряла понякога и обикновено бил заключен. И изведнъж от едната страна на сандъка помръднала някаква сянка... Не, изобщо не било сянка! Там, в единия край на отворения сандък, седяло джудже!

В първия момент момчето не повярвало на очите си, но после се убедило, че джуджето е истинско! С черно сюртуче, с бяла дантелена якичка и красиво надиплени маншети, панталонки до коленете, червени чорапки, украсени с панделки, и големи сребърни токи на обувчиците. Носело черна широкопола шапка с висок заострен връх, в която било затъкнато перо. Лицето му било голобрадо и сбръчкано, а на ръст едва достигало една педя.

Нилс изобщо не се изплашил. Любопитството му надделяло и докато необикновеният му гост захласнато разглеждал

